

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 17 เทศกาลธรรมดา ปี C

(วันที่ 28 กรกฎาคม ค.ศ. 2019)

พี่น้องที่รัก ปรกติแล้วรับปีชาวยิวจะสอนศิษย์ของตนให้รู้จักอิฐฐานภาวนาแบบง่าย ๆ ซึ่งเขาสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่บรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้าขอรับรองพระองค์ให้ทำแบบเดียวกันโดยอ้างการกระทำของนักบุญยอห์นผู้ทำพิธีล้าง **“พระเจ้าข้า โปรดสอนเราให้อิฐฐานภาวนาเหมือนกับที่ยอห์นสอนศิษย์ของเขาเถิด”** (ลก 11:1) ดูเหมือนว่าพระเยซูเจ้าทรงตอบสนองบรรดาศิษย์มากกว่าที่พวกเขาขอรับรองพระองค์เสียอีก เพราะพระองค์ไม่ทรงสอนเพียงแค่ว่าสิ่งที่พวกเขาควรออิฐฐานภาวนาเท่านั้น แต่ทรงบอกพวกเขาให้รู้ว่าควรจะทำอิฐฐานภาวนาอย่างไรและอะไรคือผลที่พวกเขาสามารถคาดหวังจากการออิฐฐานภาวนาของพวกเขาอีกด้วย

พระเยซูเจ้าทรงบอกบรรดาศิษย์ว่า **“เมื่อท่านทั้งหลายออิฐฐานภาวนา จงพูดว่า”** (ลก 11:2) จากนั้นจึงตามมาด้วยบทออิฐฐานภาวนาที่เราเรียกว่า **“บทข้าแต่พระบิดา”** ถ้าเราฟังและสังเกตดีๆ เราจะพบว่าบทข้าแต่พระบิดาในพระวรสารวันนี้สั้นกว่าบทข้าแต่พระบิดาที่เราสวดเป็นประจำซึ่งมาจากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญมัทธิว เป็นเวลาหลายศตวรรษแล้วที่เราสวดบทออิฐฐานภาวนานี้ไม่ว่าก่อนรับศีลมหาสนิทหรือเมื่อเราสวดสายประคำ เวลานี้ให้เราทำความเข้าใจความหมายของบทออิฐฐานภาวนาที่พระเยซูเจ้าทรงสอนนี้สักนิดหนึ่ง

บทออิฐฐานภาวนานี้เริ่มด้วยการเรียกพระเจ้าว่า **“พระบิดา”** เราไม่ได้เรียกหาพระองค์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือเจ้านาย หรือผู้พิพากษา อีกทั้งเราไม่ได้เรียกพระองค์ว่า **“พ่อเกิดแห่งชีวิต”** หรือ **“พระผู้สร้าง”** แต่เราเรียกพระองค์ด้วยถ้อยคำที่เป็นส่วนตัวและแสดงถึงความใกล้ชิดมากกว่า อันที่จริง คำว่า **“พระบิดา”** ในภาษาอาราเมอิกใช้คำว่า **“อับบา”** ซึ่งแปลว่า **“พ่อเจ้า”** ซึ่งเป็นคำที่เด็กชาวยิวในสมัยนั้นนิยมเรียกบิดาของตน เมื่อเราสามารถรวมกันและเรียกพระเจ้าว่า **“พระบิดา”** สะท้อนให้เห็นว่าเราทุกคนเป็นลูกของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ เราจึงเป็นพี่น้องกัน เป็นสมาชิกในครอบครัวเดียวกัน ถ้าเราไม่ยอมรับความจริงนี้ คงไม่มีความหมายอะไรที่เราจะออิฐฐานภาวนาต่อพระเจ้าพร้อมกันว่า **“ข้าแต่พระบิดา”** (ลก 11:2) พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นบิดาของใครคนใดคนหนึ่ง แต่ของเราทุกคน

“พระนามพระองค์จะเป็นที่สักการะ” (ลก 11:2) สำหรับชาวยิวแล้วชื่อเป็นมากกว่าคำเรียก เพราะหมายถึงบุคคลทั้งครบ เมื่อโมเสสพูดคุยกับพระเจ้าในพุ่มไม้ที่กำลังลุกเป็นไฟ ท่านต้องการรู้จักชื่อของพระองค์เพื่อที่ท่านจะรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นใคร ดังนั้น ไม่ใช่เพียงแค่ชื่อ แต่เป็นพระบุคคลทั้งครบของพระเจ้าที่เราต้องเคารพสักการะโดยทางคำพูดและวิถีทางในการดำเนินชีวิตของเรา ยิ่งกว่านั้นความศักดิ์สิทธิ์และความน่าเคารพสักการะของพระองค์ต้องสะท้อนออกมาให้เห็นในชีวิตของเราด้วย

“**พระอาณาจักรจงมาถึง**” (ลก 11:2) อาณาจักรของพระเจ้าเป็นอาณาจักรแห่งความจริง ความรัก ความเห็นอกเห็นใจ ความยุติธรรม เสรีภาพ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และสันติสุข องค์ประกอบเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเราแต่ละคนมีส่วนร่วมในการสร้างด้วย ดังนั้น เราจึงไม่ควรเพียงแค่ออกร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าเท่านั้น แต่เราต้องตระหนักอยู่เสมอว่าเราแต่ละคนต้องมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการทำให้พระอาณาจักรนี้เป็นจริงขึ้นมาในสังคมที่เรา กำลังดำเนินชีวิตอยู่ด้วยการร่วมมือกับพระเจ้า

“**โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายทุกวัน**” (ลก 11:3) ในส่วนที่สองของบทข้าแต่พระบิดา เราอธิษฐานภาวนาเพื่อความต้องการส่วนตัวของเรา เราขอสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตในแต่ละวัน ซึ่งในเวลาเดียวกันเป็นการแสดงความไว้วางใจในความรักและการดูแลเอาใจใส่ของพระเจ้าด้วย เมื่อพระเจ้าทรงอยู่เคียงข้างเรา เราไม่มีความจำเป็นที่จะกังวลเกี่ยวกับอนาคต

“**โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย เหมือนข้าพเจ้าทั้งหลายให้อภัยแก่ผู้อื่น**” (ลก 11:3-4) เราอธิษฐานภาวนาขอให้พระเจ้าประทานอภัยความผิดบาปทั้งหลายของเรา เพราะเราได้ให้อภัยแก่ผู้อื่นที่ได้กระทำผิดต่อเรา เรากำลังวอนขอให้เรามีส่วนในพระเมตตาของพระองค์ ในความพร้อมที่จะให้อภัยของพระองค์ ไม่ใช่เพียงแค่เจ็ดสิบครั้ง คุณเจ็ดสิบหน แต่ตลอดไป

“**โปรดช่วยข้าพเจ้าทั้งหลายไม่ให้แพ้การประจญ**” (ลก 11:4) สุดท้ายเราวอนขอพระเจ้าให้ทรงช่วยปกป้องเราจากการประจญล่อลวงในปัจจุบันและอนาคต ซึ่งอาจโหมกระหน่ำลงมายังเรา การประจญซึ่งอาจจะทำให้เราแพ้และทรยศต่อการติดตามพระองค์และพระประสงค์ของพระองค์

พี่น้องที่รัก มาถึงตอนนี้บางคนอาจเกิดคำถามขึ้นในใจว่า เมื่อพระเจ้าทรงดูแลเอาใจใส่เรามากถึงเพียงนี้ มากกว่าบิดาทั้งหลายบนโลกนี้เสียด้วยซ้ำไป แล้วทำไมเรายังต้องวอนขอพระองค์อย่างไม่หยุดหย่อนเล่า? **“จงขอเถิด แล้วท่านจะได้รับ จงแสวงหาเถิด แล้วท่านจะพบ จงเคาะประตูเถิด แล้วเราจะเปิดประตูรับท่าน เพราะคนที่ขอย่อมได้รับ คนที่แสวงหาย่อมพบ คนที่เคาะประตูย่อมมีผู้เปิดประตูให้”** (ลก 11:9-10) อันที่จริง เราวอนขอพระเจ้าไม่ใช่เพื่อเตือนความทรงจำของพระองค์เกี่ยวกับสิ่งที่เราต้องการ พระเยซูเจ้าเองทรงเคยสอนว่าเราไม่ควรพูดว่าเพ้อเหมือนคนต่างศาสนา เราต้องเข้าใจว่าบ่อยครั้งพระเจ้าไม่ประทานสิ่งที่เราวอนขอ เพราะสิ่งที่เราวอนขอนั้นอาจไม่เหมาะสมในสายพระเนตรของพระองค์ หรืออาจไม่สอดคล้องกับแผนการและพระประสงค์ของพระองค์ พระเจ้าทรงรู้ดีกว่าเราว่าอะไรคือสิ่งจำเป็นสำหรับเรา จำไว้เสมอว่าเป้าหมายของการอธิษฐานภาวนาคือความเป็นหนึ่งเดียวกันของเรากับพระเจ้า อีกประการหนึ่ง การอธิษฐานภาวนาไม่ว่าส่วนตัวหรือในหมู่คณะจะมีความหมายมากขึ้นสำหรับเรา เมื่อเราตระหนักเหมือนเด็กเล็กๆ ว่าเรากำลังพูดกับพ่อของเรา ผู้ซึ่งรักและพร้อมที่จะรับฟังเราเสมอ เราควรอธิษฐานภาวนาด้วยคำพูดของเราเองบ่อยๆ และอย่าลืมหวนขอเพื่อความต้องการและความจำเป็นของคนอื่นด้วย และที่สำคัญเราต้องไม่ลืมที่จะขอบพระคุณพระเจ้าทุกครั้ง เมื่อเราได้รับสิ่งที่เราต้องการ **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**